

„Ker dala je tebi življenje,
naj plača z življenjem svoj greh —
moj posel je smrt in poguba,
a žal mi je vaju obeh . . .“

In angel zamahne s perotmi,
po izbi razlije se mrak,
le velo, voščeno obličje
obseva bled mesečni trak . . .

C. Golar.

Kam?

Prišla si s koraki plašnimi
in vprašala si me, kam,
kam v to brezkončno noč,
v temo in v grozo sam? . . .

Dalje, dalje v temó in v noč
in dalje v grozo vso,
naprej s koraki predrznimi,
naprej v planino, v goró!

Naprej do dneva svetlega,
naprej do svetlih idej,
do misli še neomenjenih,
do solnčnih kraljestev naprej!

To moja je pot, to moja je moč,
to moje življenje je, glej!
Brez potov varno zastraženih,
brez skritih ovir, brez mej! —

Roman Romanov.

